

ALT EMPORDA

Periòdic Nacionalista
Adherit a la LLIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

FIGUERES

7 de Juliol 1917

Any I - N.º 20

Preu: 10 cèntims

De l'Assemblea dels Parlamentaris Catalans

L'actitut

A ningú ha pogut escapar-se, i ningú podrà substraure's de la seva transcendència, l'importància de l'Assemblea de Parlamentaris catalans a Barcelona tot just celebrada.

Fondíssimes i llargues són les meditacions a què ens empeny, car ella és el començament d'una renovació necessitada entre el desgavell de tota una vella actuació que no pot dur-nos sinó al més gran desenvolupament dels estats de gravetat esdevinguts en el nostre país.

L'inquietud regnant, els desitjos de renovació i les orientacions catalanes, han estat recollides per l'Assemblea, i han pres cos en el text de les conclusions aprovades. Elles, portades a la defensa, han de fer prescriure els tarats sistemes de govern, i han d'ésser el gloriós inici d'una fórmula nova de patriotisme.

L'actitut, en què s'han col·locat els representants a Corts de Catalunya és d'una enèrgica serenitat que ha de pesar per força en el pensament dels homes de govern d'Espanya.

Cal tenir en compte que els parlamentaris qui se són reunits ostenten en veritat una pura i definida representació, no deguda al favor ministerial sino alcançada per la voluntat del poble català que sent i és commou de les trasmutacions que esdevinguin. A Catalunya la consciència col·lectiva és tan afinada que ella sola pot encarrilar un pensament de govern salvador per totes les terres hispàniques.

La veu de Catalunya, en els moments solennials que van passant, no podia menys que fer-se sentir amb accents de fonda realitat, a desgrat d'aquells fàcils mitjants de governament que creuen que amb el sol fet de defugir-los tots els perills se són resolts en bé.

Les peticions catalanes, clares i concretes, han d'ésser rebudes amb la més bona intenció de complaure-les. Que elles, avui per avui, representen el punt de convergència de tot un poble on hi és més afinat el sentit de ciutadania i dels deures que en pervenen.

La petició feta en la darrera Assemblea catalana deu contestar-se amb un altíssim sentit de patriotisme; perquè si de l'abdicació dels fets que l'han promoguda se'n volgués fer resposta poc a propòsit a la transcendència dels moments, aleshores més ferma que mai fóra l'actitut catalana que en pervindria.

En el Saló de Sessions de l'Ajuntament de Barcelona va tenir-hi lloc el passat dijous l'anunciada Assemblea de Parlamentaris Catalans convocada pel Sr. Rai-

mon d'Abadal per a tractar de l'actitut a pendre en els moments actuals de la vella política espanyola.

Els Parlamentaris assistents

Els parlamentaris assistents eren per ordre alfabètic, els següents:

Senadors: senyors Abadal, Balcells, Benet i Colom, comte de Figols, comte de Vinatesa, Collaso i Gil, Daurella, duc de Solferino, Elías de Molins, Forgas, Garriga i Massó, Marquès de Marianao, marquès de Sentmenat, Milà i Camps, Rahola (Pere), Rahola (Frederic), Roig i Bergadà, Sedó, Soler i March i Vallés i Pujals.

Diputats a Corts: senyors Albalull, Albert, Ballbé, Bertràn i Musitu, Bertrand i Serra, Bosch i Catarineu, Cambó, Claret, Cusi, Dasca, Domingo, Farguell, Fernández del Pozo, Ferrer-Vidal, Fournier, Giner de los Ríos, González Vilart, Jansana, Lerroux, Llari, Llosas, Maristany, Matheu, Marquès de Camps, Morera i Galícia, Macià, Nogués, Plaça, Riu (Daniel), Riu (Emili), Rodés, Rusiñol, Sagnier (Joaquim), Salas Antón, Sales, Samà de Sarriera, Ventosa i Calvell, Veciana i Zulueta.

Falten els diputats senyors Kindelàn, Padrós, Alfons Sala i Nicolau, i els senadors senyors comte de Torroella de Montgrí, Junoy i els prelats de Tarragona i Barcelona.

S'han adherit els senyors Padrós, Sala, Kindelàn, Junoy i comte de Torroella de Montgrí.

L'Assemblea

Començada la sessió pública a les 5'15 de la tarde, va ocupar-ne la Presidència el senador senyor Abadal.

Després de llegides les dues proposicions que s'havien presentat, firmada una d'elles pels senyors Cambó, Lerroux, Roig i Bergadà, Llosas, Zulueta, Nogués i Sedó, i l'altra per alguns lliberals i conservadors, començaren a enraonar els caps de cada grup, marcant la seva actitut sobre l'esperit de les proposicions presentades. Els parlaments foren tots d'espèrit francament autonomista.

Al començar-se la votació, els firmants de la proposició segonament presentada se retiraren de la Sala.

La proposició aprovada per l'Assemblea diu així:

«Els sotscrits tenen la honra de sotsmetre a la deliberació de l'Assemblea la següent proposició:

«Els representants en Corts de Catalunya, davant la gravetat i transcendència dels moments actuals, guardant la integritat de les seves particulars conviccions polítiques que integrament mantenen, coincideixen en afirmar.

A.— Que és voluntat general de Catalunya la obtenció d'un règim d'ampla autonomia.

B. Que és de gran conveniència per a Espanya transformar la organització de l'Estat, basant-la en un règim d'autonomia que, adaptant la seva estructura a la realitat de la vida espanyola, augmenti sa cohesió orgànica i faciliti el lliure desenvolupament de les seves energies col·lectives.

I en adoptar els següents acords:

Primer. Demanar al Govern la immediata reunió de les Corts per a que aquestes, en funcions de Constituents, deliberin i resolguin sobre la organització de l'Estat i l'autonomia dels Municipis i donguin solució immediata al problema militar i als que les circumstàncies actuals plantegin, amb apremi inapel·lable, per a la vida econòmica d'Espanya.

Segon. Comunicar l'anterior acord al Govern i, en cas de no obtenir-se la immediata reunió de les Corts, convidar a tots els senadors i diputats espanyols per a que concorrin a una Assemblea extraoficial en la qual es deliberi sobre els extrems consignats en l'acord anterior i qual primera reunió es celebraria en aquesta ciutat el dia 19 del corrent.»

Firmen la proposició els senyors Cambó, Lerroux, Roig i Bergadà, Llosas, Zulueta, Nogués i Sedó.

La votació de la proposició

La proposició fou votada nominalment pels senadors i diputats: comte de Vinatesa, duc de Solferino, Garriga i Massó, marquès de Marianao, Milà i Camps, Rahola i Molins, Rahola i Tremols, Roig i Bergadà, Sedó, Soler i March, Vallés i Pujals, Albalull, Albert, Ballbé, Bertràn i Musitu, Bertrand i Serra, Cambó, Claret, Cusi, Dasca, Domingo, Farguell, Fernández del Pozo, Ferrer-Vidal, Giner de los Ríos, Jansana, Lerroux, Llari, Llosas, Maristany i Benito, Matheu, marquès de Camps, Morera i Galícia, Macià, Nogués, Plaça, Riu (don Daniel), Riu (don Emili), Rodés, Rusiñol, Salas Antón, Sales i Musoles, Samà de Sarriera, Ventosa i Calvell, i Zulueta i el president, senyor Abadal. Total 46.

Es retiraren del Saló, al començar la votació, els senyors Balcells, Benet i Colom, comte de Figols, Collaso, Daurella, Elías de Molins, Forgas, marquès de Sentmenat, Bosch i Catarineu, Fournier, González Vilart, Sagnier i Veciana. Total 13.

Després de feta l'afirmació de defensar enèrgicament els drets dels diputats i senadors en el cas de que pel govern s'intentés cohibir-ne la seva lliure acció, va donar-se per closa l'Assemblea a les 6'50 de la tarde.

Ahí al matí va sortir cap a Madrid una comissió formada pels Srs. Abadal, Giner de los Ríos i marquès de Marianao, per a entregar al govern les conclusions de l'Assemblea. Avui havia d'ésser rebuda pel Sr. Dato.

Mereixement

No cregueu mai que l'atzar doni als pobles la fortuna o la dissort. L'atzar, que és un ventijol de poc alè, una força humorística de l'univers, no arriba a faisonar les grans vitalitats col·lectives. No passa de sotsmourer els individus, i encara els insignificants, els més ingràvids. Quan més poderosa és l'ànima d'un home, s'ha de confessar que dona menys presa a la casualitat i a l'atzar. En aquest sentit, gairebé es pot dir amb la veu del comú que només els ximpls tenen sort.

Els pobles, doncs, són quelcom de massa copiós, de massa complexe, de massa for nidable per escapar a una ordenació harmoniosa, a una llei de desenvolupament. Un poble s'ha de posar en situació de mereixer: el premi ve tot sol, gairebé hipnotizat. I això no és un vagarós idealisme. El poble que vulgui, més enllà de l'aparència de l'èxit, la consagració perdurable, el valor d'eternitat, ha de nodrir-se de perfeccions assolides amb una tasca perseverant, abnegada, infadigable. De l'automàtic menjoteig materialista; del seny pràctic malalt de miopia; d'una sobrietat per força, convertida en virtut espiritual; de l'incultura que és palia amb el nom de casticisme; de la xenofòbia instintiva, que és una confessió vibrant d'inferioritat; del còmic i badoc provincianisme de París o Londres que no és més que una forma d'estalviar-se una acció personal, no en pervindrà la supremàcia d'un poble. Es només el treball multiforme i incessant, sostingut contra desenganys i maliances per un gran ideal d'emulació ço que dona als pobles una vida gradualment desamortitzadora de llur potencialitat.

I el premi, ve tan d'hora. Tot just el mereixement s'afirma amb una certa veritat, i la nova realització comença de fer-se obiradora, que ja les línies acusadores de personalitat sembla que cantin en la ensonyada massa tremolosa que es desvetlla. Adès n'hem vist un exemple amb l'intervenció de la Mancomunitat en les qüestions plantejades a Catalunya: una mena de dignitat d'Estat sembla assolida entre nosaltres, una mena de ritme fecunde de la vida corporativa, un veritable seny nacional de Catalunya.

La lliure i bella unitat de totes les vitalitats catalanes en el moment de prova, conseguida d'una fàcil tan ben graduada, tan jeràrquica, amb tan ben unides intervencions i responsabilitats és una pàgina ben estimuladora de l'acció patriòtica. Cal repetir que nosaltres judiquem que aquesta eficàcia prové d'una fina aplicació al estat social de *nostres* principis polítics? Però a ningú sigui regatejat el mèrit, amb inoportunes i anti-patriòtiques gasiveries: al capdavant els nostres principis són vida normal en els països estona ha civilitzats i, encara, nosaltres no voldríem sinó que nostres dogmes esde-

vinguessin tòpics a Catalunya, com sovint ha afirmat En Cambó: No voldríem sinó poder desaparèixer com a partit, disolts per nostra mateixa eficàcia.

Francesc Monsalvatje i Fossas

A darrera hora del passat dissabte va deixar d'existir a Girona, on vivia, Don Francesc Monsalvatje i Fossas, d'il·lustre dignitat i historiari i escriptor distingidíssim.

La mort del senyor Monsalvatje ens ha sorprès amb tota la seva inesperada cruïssa. Catalunya perd amb ell un fervent patriota i un enamorat de les seves glòries, que amb un treball de constant investigació li havia alçat, en les obres que deixa escrites, un monument a les grandeses passades; nosaltres, els homes, perdem un home bo i un exemple merítíssim.

Darrera el trespass d'una vida gloriosa hi ha sempre la perdurança del seu record que més endins del temps reb encara la consagració dels bons esforços realitzats. I la memòria del patriota que avui plorem s'estendrà en l'estela de les seves obres.

Retem aquí el darrer homenatge a aquella vida que acaba de finir, i que fou tota consagrada a la pràctica de les virtuts i dels deures de la ciutadania. Al bon cavaller que amb el seu cabal d'erudició ha cisellat magnífics carreus dreçats a la major glòria de la nostra gran Pàtria, oferim avui una viva oració en recordança de la seva vida passada. A. C. S.

A tota la distingida família Monsalvatje, i d'especial manera al seu germà Don Josep, testimoniem la nostra participació en el dolor d'aquelles hores.

La Setmana Municipal

Avui haurà tingut lloc la darrera de les sessions que en el transcurs de la III Setmana Municipal a Barcelona realitzada sota l'organització de l'«Escola de Funcionaris» han estat celebrades, i closes amb ella les tasques de l'Assemblea.

L'èxit obtingut per aquesta Setmana Municipal ha ultrapassat els desitjos dels seus organitzadors, i ha fet que, per les autoritzades representacions de diversos Ajuntaments espanyols que hi assistien, ella podés convertir-se en una petició concisa i raonada a favor de l'autonomia dels Municipis.

Ja va dir-ho un dels oradors: «Es indispensable que els Ajuntaments deixin d'ésser una oficina burocràtica i un recaudador de tributs de l'Estat.»

S'han sentat ara els veritables termes de la qüestió de les Hisendes locals, i s'hi ha plantejat a la vegada una doctrina que permeti afirmar la personalitat del Municipi per damunt del clàssic concepte de l'Administració espanyola.

I aqueixa petició i planteig venia avalada per la representació de 1.230 Ajuntaments (la quasi totalitat dels de Catalunya,—el nostre no,—i també alguns d'altres regions d'Espanya) que donaven a l'Assemblea l'autoritat amb què ha exposat de nou la vella qüestió.

Les peticions que al govern seran alçades mereixen ésser fonament d'un ample estudi a favor de la renovació del concepte que fins avui es té de les tasques dels Ajuntaments, fins arribar a la separació de l'hisenda de l'Estat i la dels Municipis, realçant la personalitat d'aquests, i permetent que siguin els mateixos Municipis els que determinin els recursos amb els quals els pobles poden permetre's el nodrir llurs hisendes.

L'actuació de la III Setmana Municipal haurà estat ben fecunda.

CROQUIS LITERARIS

EL CAÇA NIUS

En Janarra era murri i esgarriat, talment com una mustela.

Comptava dotze anys, i d'entre els seus condeixebles se'l conceptuava el més vagabond i atrassat. I això que anava a estudi des de petit, petit, i amb prous treballs savia de confeir. Quan els demés estudiaven, ell ni es recordava que tingué el llibre davant, i, girant-se d'ací i d'allà, passava el temps comptant i recomptant els cairats del sostre, o bé importunant els companys de més aprop, o, quant no, amb un tira-gomes s'assajava a la caça de les mosques. El mestre que els adoctrinava, vell i barba blanc, ple de bonhomia i paciència, era d'aspecte venerable.

D'aquell poble, amb molta cura i profit, feia llargs anys que en regia l'escola. Era l'ensenyador d'unes quantes generacions, i tothom l'evocava amb estima.

Per açò a En Janarra mai se cansava d'avisar-lo. Per més que es succeïssin les entremaliadures, la paraula del mestre sempre era amable i guiadora.

Aquell temps l'estiu s'atancava, i el bordegàs se'n esperava amb frisança la caça dels nius. En el seu cor endurit res hi podia les disquisicions del mestre sobre la llibertat i protecció dels ocells.

Als demés vaiets, tot recontant-los els nius que savia, sovint els deia:—Aquesta tarde no em compteu a estudi!

El rodó d'En Janarra en aquelles jornades d'estiu, de quanta maldat era causa! I al caure la migdiada, amb aquella fal·lera, trescava com una daina. Sota la calda brunzent avançava per entre margals i arbredes, tossals i clotrades, esguardant fit, amb follia i malvestat. Lo que és dels boscos de La Penya, Molladiu i Clotals, i dels olms i arbre-blancs que voregen el torrent de Rissac, res li'n quedava per resseguir!

I veieu. Aquella tarde se sentia afortunat: havia fet de les seves.

Quan retornava a sa casa, a les afores del poble, d'un esbarzer profund bruscamet se'n alçà un rossinyol. Ja de primer intent, En Janarra hi endevinà un niu. Com pogué, amb trassa i manya, s'hi endinsà en veient-hi caparronejar quatre rossinyolets. La mare, presa d'esglai, volava alentorn.

I ell, o quina joia!...

Quietament anava a donar la grapada, i com per miracle els petits s'esbandiren. Un rene de maledicció se li escapà. Mes sots la grapada, mal llamp!, un ne caigué presoner—el petit, sens dubte. Se l'emportà, el tancà en una gàvia i la posà ratllant el balcó. La casa donava als afores.

Amb això, l'ocella, adolorida, aclamava el seu fill. I, acostant-s'hi, dels envellutats branquillons de la pomera del pati, el veia entre reixes. I per les escltxes de la gàvia li'n donava menjar, i després, com un plor, vessava pels aires la seva cantada.

Molts dies això durà. Fins que un jorn a En Janarra la gàvia li quedà entreoberta. L'ocellet s'escapà i ajuntant-se amb sa mare i sos germans refilaven harmoniosament. I era com una clam a la llibertat, que en llurs cors com una glòria resplendia.

Els companys d'En Janarra, al saber lo succèit, ho explicaren al mestre. I aquest, després d'una exhortació tendrissima i emocionant que adreçà als petits deixebles, el separà del departament de l'escola. Tot el jorn restà tancat, fins cap al tard que el mestre l'anà a obrir.

Allavors, per un mai més, En Janarra feu promesa de no maltractar ni perseguir els ocells.

I així fou: mercès a aquella lliçó, merescuda i aprofitadíssima.

TEODOR PLANAS.

E C O S

Un eco tan sols recullim aquesta setmana: el de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans.

Tot comentari és mínuscol davant la magnitud i transcendència d'aquella.

Cal, només, que al «Volem!» que adrecen diputats i senadors patriotes a les regions ibèriques, hi contestin aquestes, com hi hem contestat ja a Catalunya, amb un formidable «Volem!!!»

EUTRAPELI.

Descomposició

L'espectacle que aquests darrers dies està donant el partit liberal centralista espanyol, és d'una tan greu mancança d'idealitat que verament trastorna.

Les petites lluites entre els infinits capdills dels grups i grupets en què aquell se descompon, i que solament s'aglutinen per tal de sostenir-ne més còmodament l'olla ubèrrima del pressupost de l'Estat, han arribat ara darrerament al punt màxim a l'impudícia política abastable.

Però de tota la baralla ço que més vergonya posa en l'esguard i el rostre, és la falta gravíssima de cap idealitat per ells sostinguda, en nom de la qual demanar als intransigents beligerants que posin fi a l'espectacle impudorós que evidencia la pobresa espiritual que és norma de totes les seves actituds.

Res pesa en ells, fóra del personalisme enervador; cap cosa podia fer-los moure de totes les situacions avesades, tret de la present baralla, en la qual no hi és jutjada cap greu qüestió dels principis que els manquen, sinó que hi vol ésser alterada solament la magnífica situació dels uns a profit dels altres.

Fa temps, massa temps, que dura l'ingrat espectacle continuador de les gestes d'un sistema polític que hauria d'haver quedat anorreat sota els pes fatal de les pròpies culpes. Però ara s'ha arribat ja a la descomposició. I de l'un costat els liberals, i de l'altre els conservadors,—no menys dividits i amb no menys concupiscències,—l'estan soterrant, i ells mateixos anul·lant-se.

Mes en la desolada visió d'aquest camp d'actuació poc amorós i amable, hi posa un raig de vigoria i consol l'exemple confortant de Catalunya. Heu's aquí els dos espectacles, i les dues maneres de veure la gravetat dels instants que passen: i si a una promesa hi és necessari un exemple, posem-hi avui el de veure com tota la vida sana espanyola cap a Catalunya és acorruada.

NOTES POLÍTQUES

DE L'ASSEMBLEA CATALANA

En cada nou acte realitzat pel moviment català, s'hi distingeix amb més claretat la trajectòria ascensional cap a la plena consagració dels nostres principis de govern.

Es cert que els fets exteriors ens són avui favorables i vénen a ajudar-nos al reclamar la transformació total d'homes i sistemes, mes també és innegable que sense la preparació política obtinguda mercès a la preponderància de partits d'arrels populars no fóra pas possible veure cristallitzar en actes com el del dijous a Barcelona, l'opinió i el voler de l'immesissima majoria dels ciutadans de Catalunya.

El fet de merèixer l'aprovació de totes les tendències polítiques, llevat de la conservadora i d'una petita part de liberals, la proposició en que es reclama del Govern el règim d'una ampla autonomia,

per ser de gran conveniència per Espanya transformar l'organització de l'Estat, és una prova palesa del camí fet en el sentit d'ajuntar-nos tots en «unió sagrada» per a aconseguir el fi concret de l'autonomia.

I així, si es nega el govern a obrir les Corts i s'ha de celebrar l'Assemblea de representants de tot Espanya, és de creure que plegats coincidiran en la mateixa aspiració de llibertat, i allavors l'autonomia deixarà d'ésser un ideal per veure's convertida en realitat.

* * *

ELS REFORMISTES

D'enmig la descomposició dels antics partits a l'espanyola, fa pocs anys, com a partit nou i de tendències modernes, sorgí el reformisme, format a base d'antics republicans i de la joventut intel·lectual madrienyca, que considerant accidental la forma de govern aspiraven a ésser dintre la monarquia els representants d'una política d'esquerra a l'europea. Significaven una millora en l'idealitat política centralista i fou acollit amb certa simpatia, esperant que de la seva actuació en naixeria la força necessària per a portar-lo dintre breu terme, sinó a governar, a deixar sentir l'influència del seu programa en les esferes governamentals. Val a dir, però, que la direcció d'En Melquiades Alvarez feu tème sempre per la seva eficàcia, temors plenament confirmats en veient com a l'hora de la liquidació del vell sistema no han sabut els reformistes ser una excepció de la desfeta; i mentre En Melquiades sembla entornar-se'n al camp republicà, altres elements importants del partit resten a l'aguait de les transformacions que s'esperen.

TIBERI G.

A honor d'En Joan Maragall

Per la Lliga Nacionalista de l'Alt Empordà ha sigut cursada la comunicació que transcrivim:

«Honorables senyors Alcalde i Consellers:

LA LLIGA NACIONALISTA DE L'ALT EMPORDA, en nom de la qual els dos firmants adrecen la present comunicació a aqueix M. I. Ajuntament, té l'honor de fer-vos la següent raonada petició:

Es llei dels pobles honorar els homes eminents que han deixat un rastre vivíssim de la seva vida en l'història de la col·lectivitat. I aqueixa és jurisprudència per tots agradosament acatada, ja que així hi pot ésser honorada, a l'ensems, l'espiritualitat pròpia que aquells homes en les seves obres i fets han sabut encarnar i sintetitzar.

La nostra menuda i ben estimada ciutat,—i totes,—té un fàcil mitjà d'honorament:—com ho és una llosa posada a cada cap d'un carrer, on hi sigui repetit per les generacions presents i futures el nom estimat, gloriós i venerable.

Nosaltres, honorables senyors, mantes vegades hi hem sentit la buidor d'un nom estimadíssim entre els rètols indicadors dels carrers de la ciutat; i avui que se'ns presenta ocasió de reivindicar aquell manament, volem pendre-hi paraula.

Avui que pels veïns de l'anomenat carrer de la Presó ha sigut indicada la conveniència de canviar-li el nom, completarem nosaltres la demanda pregant-vos us serviu acordar que en senyal d'honorament i agraïment

"La Electricidad"

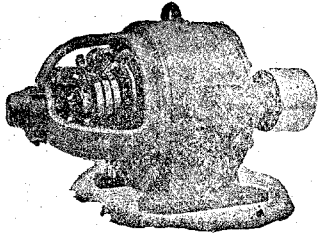
de Sabadell

MOTORS ELECTRICS

MOTO - BOMBES

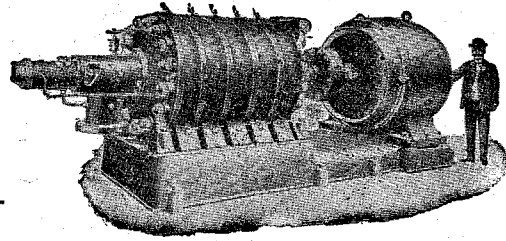
TURBINES

MATERIAL ELECTRIC

Demaneu preus i pressupostos als
UNICS REPRESENTANTS per a la comarca

Fills de JOAN LLONCH i POUS. -- FIGUERES

CENTRE D'ESPECIFICS

NACIONALS i ESTRANGERS

DIPOSIT D'AIGÜES MINERO

MEDICINALS - SUEROS

i VACUNES

ORTOPEDIA

PERFUMERIA

HIGIENICA

ESPECIALITATS

Farmacèutiques FERRAN

Fosfomaltina granular. Poderós tónic reconstituent.

Neurokefaline. Especific segur i inofensiu per a calmar rapidament el mal de cap i dolors nerviosos.

Matacucs vegetal. Infal·lible per a expulsar els cucs intestinals de les criatures.

Loció capilar. Higiene del cap. Hermoseja el cabell; evita i deté sa caiguda.

Tòpic callicida. Cura radicalment els ulls de poll i dureses dels peus.

Dipòsit General: Farmacia FERRAN - FIGUERES

PERE M. CARRÉ

Habilitat de Classes passives, de Presons i de Sanitat

CENTRE ADMINISTRATIU

Representació d'Ajuntaments, fabricants i particulars

(Unic despatx amb consulta gratis als Ajuntaments)

REPRESENTANT EN BARCELONA i MADRID

CARRER DE LA FORSA, 8. 1.er - GIRONA

TELEFON INTERURBÀ NUM. 40

Camisería COLL

PLACA CONSTITUCIÓ, 24

== FIGUERES ==

Es l'antiga casa de confiança per comprar camises, colls, punys, genres de punt i tota mena de roba blanca, per a senyores i nens.

CAMISES A MIDA, CONFECCIÓ ACURADA

Especialitat en vestits de batejar

MAGATZEMS DE FERRO i FERRETERIA

Fills de Joan Llonch i Pous

Palau (Placeta,) 13. - FIGUERES

MAQUINARIA AGRÍCOLA

CUINES ECONOMIQUES

(Per a llenya, carbó i serradures)

CAIXES PER A CABALS

BATERIA DE CUINA

i tota mena d'articles per a obres i construccions.

Fàbrica de glaç

i Cambra Frigorífica

Per a detalls i condicions dirigir-se a la Fàbrica

Carrer de la Concepció, 17. (Telèfon 71) - FIGUERES

Són admesos anuncis per a aquesta plana en l'Administració

del Setmanari.